

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

À RUSSIA.

os nihilistas han condemnat a mort al emperador de Rússia, y fins ara fan tot lo possible per cumplir la sentència.

«Ne matan un? Ne surten deu. ¿N'envian cent a la Siberia? N'compareixen mil.

Rússia, que sofreix fa temps un mal incurable. Aquell imperi, subjecte al despotisme, es com certs terrenos oceànics en periodo de formació: lo terremoto brama en sas entranyas y las explosions volcánicas son sas manifestacions exteriors.

Allà, las ideas proscrias, las aspiracions públicas cobhidas, no troban manera de manifestarse, sino per medi de la conspiració y del atentat.

Lo pare del actual emperador, morí a mans dels nihilistas, y es de creure que al emperador actual li espera la mateixa sort.

Fa poch temps, los nihilistas desterrats a Ginebra publicavan un manifest declarant que «ls dias del Czar estavan contats.

Y en efecte, a principis d'any va descubrirse una tremenda conspiració en la qual estavan compromesos numerosos alumnos de las escuelas militars, y alguns homes de importancia en l'exèrcit y en la marina.

Van verificarse presons en gran, van realisarse algunas execucions capitals, y quan semblava que tot estaria pacificat, s'han descubert duas novas conspiracions en un sol dia.

Una d'ellas no es nihilista, y això indica que hi ha un nou y poderós element que conspira també per realisar un cambi radical en las institucions de aquell país.

La idea dels conspiradors no nihilistas consisteix en substituir lo despotisme ab lo sistema constitucional. Lo lema dels conjurats es lo següent. «Lo poble ab lo Czar ó contra 'l Czar»; publican un periódich clandestí, titulat *La Constitució*, y contan considerables adictes en las altas classes socials.

Per compendre la posició dels individus de aquest partit, basta saber qu'entre 300 personas detingudas lo dia 13 del corrent mes, s'hi conta un conde, un general y 13 oficials de la guardia. Alguns grans propietaris compromesos també, van lograr escapulirse. La conspiració té ademés poderosas ramificacions en tolas las provincias.

Lo mateix dia en que s'verificava 'l descubrimet de la conspiració constitucional, los nihilistas per la seva banda preparavan un nou atentat.

Succehia aixó, com hém dit avants, lo dia 13 del corrent, aniversari de la mort del emperador Alejandro.

En algunas iglesias de Sant Petersburgo havian de celebrarse solemnes exequias a la memoria del difunt, y 'ls nihilistas desitjavan aprofitar aquesta ocasió, per fer dos vegadas memorable la fetxa del 13 de mars.

Sortí l'emperador de Palacio, per trasladarse a una de las iglesias, y un individuo vestit de home del camp, se dessembossá, y tirá sobre del cotxe imperial, un objecte. Era una bomba explosiva lligada ab un cordill, que per haver caygut sobre la neu no arribá a explotar.

La policia que feya algun temps que vigilava y estava alerta, s'apoderá de aquest individu y de quatre més que l'acompanyavan. Aquests en lloch de bombas, duyan uns paquets en forma de llibres, en qual lloch s'hi llegian aquestas paraulas: «Códich de lleys.» Cada paquet contenia doscentas balas plenas de materias explosibles y venenosas.

Tots cinch individus eran estudiants.

Subjectes al torment han fet algunas revelacions. Ab admirable altívés han confessat clarament lo que 's proposavan, sense buscar excusas, ni atenuants. Fanáticos de la idea que professan, saben bé que han de morir, y esperan la mort ab la major sanch freda. «L que va disparar la bomba, si aquesta hagués estallat, hauria mort allí mateix; així li constava perfectament, y á pesar de tot va dispararla.

Quan s'arriba á tal extrém, y aquest se repeteix á cada nou atentat, l'Emperador té motius més que suficients per temer que la partida, al últim será guanyada pèls seus enemichs implacables.

Per aixó al sortir de l'iglesia, la comitiva recorregué carrers extraviats per dirigirse á la estació del ferro-carril que havia de conduhirlos a Gatschina. L'emperador fugí del perill, tot y sent emperador de un dels més grans imperis del univers.

Comprenem perfectament que al trobarse acompanyat temi y rezeli de las personas que 'l rodejan, y que al trobarse sol, al considerar fredament lo seu estat, s'apoderi d'ell l'humor més negre.

Contan que la seva esposa, per distreure'l va enviarli als seus fills, nens de poch's anys, y que aquests, al poch rato tornavan ab la seva mare dihent: «No podém estarhi més: lo papá está avuy inaguantable.»

Contan també qu'exasperat, frenético, fora de sí, va dir: «Aquí tenguí lo resultat de fer concessions y d'escollar los consells dels altres. Basta ja: en lo sucesiu governarè conforme m'acomodi.»

Lo qual vindrá a ser una temeritat semblant á la de qualsevol que tractès de apagar un gran incendi, abocantli petróleo en compte d'aygua.

Tal es avuy com avuy l'estat de Rússia. Lo comité nihilista de Paris ha publicat una circular participant la reapertura del terror.

No desitjo la mort de ningú; pero si en aquesta classe de negocis fos costum fer apostas, com en las carreras de caballs, desde aquest moment apostaria qualsevol cosa contra l'acorralat emperador y en favor dels nihilistas.

P. K.

ZARZUELAS POLÍTICAS.

LOS MADGIARES.

L' OLLA DE GRILLS

FOBRE Sagasta!.. Ell que sempre s' ha rigut de tot, ell que ha conservat fins en las més difícils circumstancies la serenitat més imperturbable, avuy comensa á tremolar, no com la fulla al arbre, que aixó seria poch, sinó com un mestre d' estudi, d' aquestos que fa tres anys que no cobran.

Mirínse'l en lo seu despaig. Lo tupé caygut y enredat ab los pels de la barba; los ulls esmortuhits y vidriosos, com los d' un bull-dock que tè la bola; las mans crispadas, lo cos encorvat, las camas sense moviment...

¿En qué deu estar pensant?

En aquesta extravagant sanfayna política qu' ell vá tenir l' humorada de dirne fusió, y que avuy s' ha convertit en una espantosa olla de grills...

Lo ruido que fá la mampara al girar sobre las frontissas lo treu de la seva abstracció.

—Lo senyor Martos,—diu un criat, inclinante fins á terra.

Y 'l pobre Sagasta, fent un sospir, murmura ab veu apenas inteligible:

—¡Que passí!

No cal explicar al por menor los details de la conferencia dels dos fusionistas, ó millor dit, dels dos grills de l' olla ministerial.

En Martos está empinat: lo govern ha faltat ostensiblement als seus compromisos, res de lo escrit en lo programa de la fusió s' ha realisat. Don Cristino está cansat de fer lo paper de Toni, y vè decidit á estripar la grua, si en Sagasta no 's determina á anar endavant, pero depressa, depressa, tant depressa que en poch dias se guanyin tots los mesos perduts.

—Pero consideri, senyor Martos...

—Ja hi acabat las consideracions—replica don Cristino interrompnt al president del ministeri—si no vol cumplir lo programa democrátich, diguimho y sabré á qué atenirme; pero si está determinat á fer alguna cosa, ha de ser...

Lo criat tornant á entrar:

—Lo senyor Alonso Martinez.—

—Que passí—contesta en Sagasta, visiblement afectat.

Y dirigintse á n' Martos:

—¿Vol fé 'l favor—li diu—d' entrar un moment en aquest quarto vehí, mentres jo 'm desempallego de don Manuel?—

En Martos fá un gesto de disgust; pero s' avé á amargarse.

—¡Quánt honor!—exclama en Sagasta aparentant jovialitat y allargant la mà al ministre de Gracia y Justicia.—¿Hi ha alguna cosa de nou?

—No; lo que 'm porta aquí es un assumpto molt vell, tant vell que casi ni pot anar.—

En Sagasta, comprenent lo que vol dir, gira 's ulls al cel com demanant misericordia.

—Ja sab—continua l' *Alonziyo*, com li diu en Cánovas—lo que li vaig dir al concertarse la fusió: los elements demócratas que hi entran, sobre tot aquest tipo de 'n Martos, serán una rémora continua pèls nostres projectes. Lo cas ha arribat: lo color avansat que tè avuy la situació, no 'm convè. O 's detura, pues, en lo camí de las reformas democráticas, ó jo me 'n torno á caseta.

—Pero, home—replica en Sagasta procurant baixar la veu perque en Martos no 'l senti,—¿no sab vosté que aquesta comedia, aquest simulacro de democracia...

Lo criat, obrint la mampara:

—Lo senyor Montero Ríos.

—¡Per caritat, don Manuel!—murmura 'l de 'l tupé pansit—no convé que don Eugeni 'l veji... Fássim lo favor d' entrar cinch minuts en aquesta saleta.—

Y 'l ministre de Gracia y Justicia se resigna á amargarse, mentres lo grrrran canonista gallego entra en lo despaig del president.

Las frasses de costum, las cortesias de reglament y desseguida al bulto.

—Senyor mèu—diu don Eugeni abordant decididament la qüestió,—lo que vosté está fent no es lo pactat.

—¡Cóm!

—No senyor: lo ministeri que vosté presideix ha emprés un camí sumament reaccionari, y jo no puch consentir que alguns ministres, especialment aquest empalagós Alonso Martinez, vinguin á posarme en ridicul ab las sevas extravagancias absolutistas y *calomardianas*...

—Bè, home, bè; no 's sulfuri y fassis càrrech de que jo, quan arribi...

Lo criat, trayent lo cap per quarta vegada:

—Lo general Martinez Campos.—

Es inútil dir que en Sagasta repeteix lo joch anterior, de manera que quant l' héroe de Sagunto entra

en la seva habitació, tè als tres altres visitants amagats en tres pessas distintas.

—¿Qué passa general?—pregunta don Práxedes, veyent venir la pedregada.

—Que aixó no pot anar.

—¿Qué es lo que no pot anar?

—La conducta del ministeri.

—¿No? Pues veji si vosté pot adobarla.—

Y trucant en las tres portas respectivas, diu en veu alta y ab marcada intenció:

—Martos, Alonso Martinez, Montero Ríos... fassin lo favor de sortir.—

Y quan los tè reunits, anyadeix, recobrant lo bon humor perdut:

—Aquí tenen al senyor Martinez Campos que 'ls vè á explicar un qüento.—

Tanca la mampara deixantlos sols, fuig escalas avall y fregantse las mans, murmura:

—Veyám si al últim se trinxarán los uns als altres, y 'm deixarán estar sossegat!

FANTASTICH.

NA real ordre del ministeri de Hisenda:

«S. M. lo rey (Q. D. G.) s' ha servit resoldre que las farmacias y demás tendas establertas per l' Administració militar están obligadas al pago de la contribució que 'ls corresponga.»

Una real ordre del ministeri de la Guerra.

«S. M. lo rey (Q. D. G.) se ha dignat resoldre que no paguin contribució industrial las expendedurias y farmacias militars.»

¿En qué quedém?

***

Lo que deya un amich mèu:

—Son militars y no pagarán. En aquest país no més pagan los que no pegan; los que pegan, no pagan.

Estat del ministeri.

Avuy no hi ha hagut consell, deya l' Alonso Martinez: lo consell s' ha reduhit á una conversa familiar. Eram nou ministres y s' han format quatre grupos de dos. Jo m' he quedat sol.

Es veritat, ell va sol; pero fa ballar á tots los altres.

A Romea s' ha estrenat la parodia *Baralla de pescateras*.

A Madrid s' ha estrenat un *pasillo* titulat *Baralla de ministres de Hisenda*.

Protagonistas: en Camacho y en Puigcerver: traïdor en Cánovas; barba, en Sagasta.

Lo públich del galliner, va omplir l' escenari de puros d' estanch.

L' alcalde de Reus trobantse á Madrid va donar una pallissa al corresponsal de un periódich de aquella ciutat.

Escoltin, la vara d' alcalde bè ha de servir per una cosa ó altra.

***

¿Y qué havia dit lo corresponsal?

Que l' alcalde de Reus, D. Joseph Maria Borrás s' aixecava á las tres de la tarde, y se 'n anava á la Castellana y al café.

Ab la ditxosa pallissa l' alcalde va voler demostrarli que 'l corresponsal anava equivocat.

En efecte: segons confessió del mateix corresponsal, va donarli á las *dos de la tarde*, ó com si diguessem, una hora avants de alsarse del lilit.

Lo dia 19 banquetes en commemoració de la *Com-mune* de Paris.

A Madrid uns quants anarquistas van pronunciar discursos taltant á n' en Thiers, y fins á Gambetta, Victor Hugo y Lluís Blanc de *butxins de la humanitat*.

M' agradaria saber una cosa.

A aquests anarquistas tant fieros ¿qui va pagarlos lo sopar? ¿Los conservadors ó 'ls jesuitas?

En lo Congrès ha hagut de celebrarse una sessió secreta, per dilucidar la qüestió dels comptes, que ja poden figurarse que tal deuen ser, quan per discutirlos se tancan totes las portas.

Ja tenia rahó 'l famos Marqués de Albaida, quan en un cas semblant, recordava aquell ditxo castellá: «La ropa sucia se lava en casa.»

***

A pesar de tot, la sessió vá ser secreta de nom y pública de fet.

Al eixir los diputats contavan á tothom tot lo que havia succehit; los periódichs ho han imprés y nosaltres nos pendrem la llibertat de reproduhir alguns dats:

¿Saben quan s' ha gastat en un armari? 7,000 pessetas.

¿Y en llustrina per adornar las fatxadadas en certas festas? 16,000 pessetas.

¿Saben á quan s' han pagat las alfombras destinadas á la habitació d' un dels empleats de la casa? A set duros y mitj la vara.

En fi, de rumbositat, demanin.

Quedan eclipsats los famosos comptes del Gran Capità; desde avuy no hi haurá més comptes que 'ls del Congrès de diputats.

En lo *Correo catalán* ha sortit un comunicat de tal *José Gall y Bofill*, retractantse, sense que ningú li demani, dels errors polítichs y filosófichs que havia professat fins ara, declarantse correlligionari dels carlins y prometent mantenirse humil y fiel observador dels sants preceptes de l' Iglesia católica.

Lo Sr. Bofill y Gall ha sigut redactor de la *Correspondencia Ibérica* y del *Pueblo Catalán*, zorrillista acérrim y predicador de clubs y de cafés. De manera que 'ls carlins fan una bona adquisició. Bon profit los fassi.

Ignoro si es solter: cas que ho fos, recomano á la Junta de la Juventut católica que li busquin una publicilla bè rica. Fent de republicá no li anava gayre bè y es precis enlepolirlo.

¡Pobre Pepito! Ara qu' es tant católich, no més desitjo una cosa: que Déu lo fassa bó.

¿Qué fan los reformistas?

O bè mouhen esbalots com lo del ninot de Gracia ó bè s' atipan, ab qualsevol excusa.

A pretext d' obsequiar al general Lopez Dominguez, dilluns van celebrar un xèlis.

¿Qué no ho saben? Lo Sr. Linares Rivas vá pronunciar un discurs, assegurant que 'l general Lopez Dominguez, quan siga del cas desenvainará l' espasa.

¡Uy, quina por!

CARTAS DE FORA.—En la parroquia de Sant Antoni de Valls hi ha un rector, que per capellá *bufo* no se 'n trobaria un altre. Los seus sermons van sempre plens d' estribots Un dia se li va ocorrer aconsellar á las noyas que de las sardinas ne diguessen *peix blau* y de las avas *llegum gros*. Un altre dia va assegurar que 'l dimoni que 's fica en tot, va á las professions en forma de gegant.

L' diumenje passat va ficar la pata 'n l' assumpto de las próximas eleccions municipals, aconsellant als feligresos desde la trona, que votessin als carlins, es á dir als veraders y únichs católichs amants de la religió, etc., etc.

Ja ho veuen, no faltava sino que la trona 's convertís en tribuna electoral. A dreta lley, á uns rectors tant desesperats, lo govern de 'n Sagasta hauria de suprimirlos la paga, á veure si 's calmavan. Quan se presentesen á reclamarla, haurian de enviarlos á cobrar á casa 'l rey de las húngaras.

Lo remey es radical.

¡AY, AY, AY!

¡Tremoléu, farsants polítichs, tremoléu gent rutinaria, falsa, tonta y reaccionaria, tremoléu, sí, tremoléu! Vostres cábalas é intrigas arriban ja al fi del compte; ara trobaréu bè prompte lo pago que mereixéu.

L' aguerrit Lopez Dominguez, qu' es un calaix d' experiencia, demócrata per essencia y *nebot universal*, cansat de vostras traficas y aburrit ja d' escoltarvos, ha resolt per fi donarvos lo cop contundent, mortal.

Y que ara no son romanos: la paciència y la hidalguia també s' acaban un día, per més que sembli que nó. L' ex-militar d' Alcolea ja ha perdut tota la calma, y vol torná á sè home d' *alma* y guerrero de *mistó*.

¡Potser si que 'ls fusionistas, en sa innocència, pensavan que 'ls demócratas callavan perque no tenian pit!... Ara ho sabréu, infelissos, ara veuréu la fiera y la inconcebible empresa d' aquest *numerós* partit.

Si fins avuy ha fet *mutis* y ha passat la seva vida com una lloca afrúpida,

apurant tasses de tè,
ha sigut per probà á Espanya
que no ansia 'l pressupuesto,
y que 's manté en lo seu puesto
per la convicció y la fé.

Pero al fi ha vessat la copa,
y veient que aquest Sagasta
sempre que pot los aplasta
y 'ls fa anar per 'quí y per 'llá,
han acabat la cordura,
han agostat la patxorra,
y, resolta á armar camorra,
han cridat:—¡Volém manar!

¡Ay del que á son pas s' oposit!
¡Ay del que vulga aturarlos
y pretenga engaliparlos
anant ab panyos calents!
Caurá al impuls invencible
de sos brassos poderosos,
de sos peus ultra-espantosos
y, sobre tot, de sas dents.

En Lopez, lo famós Lopez,
ha reunit la gent á casa
y ho ha dit:—¡Treuré la espasa
que 'l meu oncle 'm va deixá.—
Y altres y altres personatjes
s' han ofert ab igual brío
á ajudá 'l nebot del tio
y á fer lo qu' ell manará.

¡Qué tal! Ja no s' accontentan
ab brometas y discursos:
al dret, y acudí als recursos
que aquí fan més sensació.
¡Qué vol dir lutxa pacífica!
¡qu' es la propaganda franca!
¡Cá, cá, cá! Vinga la tranca
y trompada que te crió.

La cosa está decidida;
la cassusa está exaltada,
y un cop la gent disparada
¡Déu sab lo que passará!
Lo fum que surt de la cuyna
ha cegat la seva vista,
y ¡ay del partit fusionista
si no 'ls sab apaciguá!

¡Oh Práxedes, clement Práxedes!
Mitiga las tévas sanyas;
pensa que aquests pèla-canyas
casi ni saben que fè...
Calcula lo que 'ns espera
si 's llensan al safarranxo...
¡O 'ls donas un xich de ranxo,
ó te me 'ls veus al carré!...

C. GUMÁ.

escriuhen de Mataró:
«Diumenje passat va estrenarse
la comedia *Pepa la frescachona*,
lo qual va donar lloch á un fet qu'
es casi tant xistós com la mateixa
comedia.

«No tenint l' empresa mama-
rratxo, va encarregarlo á un pintor de aquella ciutat,
qui, com es natural, va demanar datos.
«Un comediant castellá 'ls hi doná ab los següents
termes:

—«Pinte V. un gran patio con balcones que dén al
mismo y mujeres en ellos en ademán de disputarse; y
luego en el patio, un caballero, hombre de mucho
genio que da de palos á un pollo muy corrido.»
—«Basta, digué l' artista, estoy enterado.

«Y en efecte agafa 'ls pinzells y pinta l' escena tal
com li havian dit: lo pati, los balcones, las donas dis-
putant y fins l' senyor repartint garrotadas... á un pol-
lastre tant valent que va per tirárseli á sobre.
«Aquell pollastre era *l' pollo muy corrido* de que li
havia parlat l' actor castellá.
«Y está clar, á la nit una part del públich esperava
la sortida del pollastre.»

Coñtan que á un personatge important va donarli la
deria de visitar als empleats de sas oficinas.
Y va trobarse ab que la majoria no s' hi acostavan
ni siquiera á fumá un cigarrillo.
Ja se sab, en materia d' empleats, los únichs que
traballan, son los recaudadors de contribuciones y 'ls
revisors del timbre.

Per últim la comissió de govern interior del Con-
grés ha suprimit los carmetlos y 'ls bolados.
Una idea.
¿Volén bolados?
Nombrin diputat á n' en Rius y Tauler.
Es lo primer *boladero* d' Espanya.

Corran rumors de crisis.
En Sagasta prepara ja 'ls aparatos per fer nous jochs
de mans per l' istil de aquell tant divertit que va rea-
litzar l' altre dia, consistent ab la substitució de un *cas-
tillo* ab una *cassola*.
Sembla que la funció tindrà efecte durant la sen-
mana santa, quan lo públich estiga més distret.

La crisis se resoldrá cambiant dos, tres ó tot lo més
quatre ministres.
Es la táctica de 'n Sagasta: fer que de mica en mica
vagin sent ministres tots los seus amichs.
Las carteras ben repartidas fan goig á tothom, y 'ls
30 mil ralets de cessantia son una bona propina.

Lo Sr. Moret está preparant un nou tractat de com-
mers.
Aquesta vegada sembla que 'ns entendrém ab Hol-
landa.
¡Ay gracias á Déu!
Al últim ja no hi haurá cap nació que no haja tractat
ab nosaltres. Hem arribat als postres.
Y per postres... formatje de bola.

Escena edificant.
Un capellá, dilluns passat al vespre, acompanyava á
una ninfa de lloguer, ó siga á una Magdalena avants
d' arrepenirse. Las faldillas de ella 's rossavan ab la
sotana d' ell. Era un espectacle edificant.

Los devots, que may ne faltan, seguian á la mística
parella, ansiosos de presenciar la conversió de la Mag-
dalena.
Passava aixó en lo carrer del Beato Oriol, quan tot
de un plegat uns agents de policia desvenainan lo sabre
y embesteixen al públich. Resultat: tres ó quatre ferits.
Es una llástima, sí, es una viva llástima que al pare
capellá no li haguessin deixat rematar... la conversió.

Lo dia 22 del corrent vá cur plir 90 anys l' emperador
d' Alemania.
Grans festas á Berlín.
Pero com l' emperador se 'n vá á can Tunis á la car-
rera, los metjes li han recomanat que no 's mogui de
la regleta.
Aixis es que 'l diumenje rebrá las felicitacions de
las casas soberanas; lo dilluns las dels enviats de las
potencias y 'l dimars lo cos diplomátich.
Prescripció facultativa: la alegría ab varias tomas.

En la catedral de Montauban ha ocorregut un inci-
dendi, precisament en l' altar de la Verge de Lourdes.
Lo foch ha consumit tots los ornamentals de la capella.
¡Quina ocasió s' han deixat perdre 'ls capellans!
Potser aquesta hauria sigut la primera vegada que
l' aygua de Lourdes hauria prestat algun servey.

¿Saben cuántas fincas hi ha á Espanya, embargadas
per falta de pago de la contribució?
Pues una friolera: nos més que 150,000.
Nò, no hi han posat cap zero de més los caixistas:
son cent cinquanta mil fincas.
Aixó demostra l' estat lamentable del nostre país.
Perque quan un propietari permet que l' embarguin,
es que realment no pot pagar.
Un xiquet de música:

«¡Oh, qué patria rical
¡oh, qué gran nación!
¡Ni pagarse puede
la contribución!»

Lo Sr. Santana, director y propietario de *La Corres-
pondencia de Espanya*, ha adquirit la propietat del
periódich mestis *La Union*.
La *Union* no cambiará de ideas, tindrà 'ls mateixos
redactors que ha tingut fins ara y 'l Sr. Santana no 's
cuidará més que de la part material, es á dir, del nego-
cí.
A fe no hauria dit may que D. Manuel, cap á sas ve-
llesas, hagués emprés un negoci de boinas.

Atribulat per la seva dona, qu' enrahona més que
una cotorra, un pobre marit se 'n vá á trobar á un
metje y li preguntata:
—Diga, Sr. Doctor ¿no trobariam un remey?
—¿Per qué?
—Per fer callar á la mèva dona, que no pot figurarse
lo que m' amohina.
—Difícil ho veig... No n' hi ha més qu' un, y encare
més que un remey es un calmant.
—No importa ¿qué se li ha de fer?
—A n' ella res enterament: la xarrameca de las donas
es un mal incurable.

—¿Y donchs?
—Lo que jo puch fer es que vosté no la senti.
—¿Cóm?
—Fentlo tornar sort com una campana.

En una tertulia.
Ja fa dos ó tres horas que dura la reunió. S' ha to-
cat lo piano detestablement, s' han cantat quatre ó
cinch pessas de una manera desafortada, en fi que n'
hi ha per aburrir al mateix Job.
Un concurrent badalla en un reconet.
Al seu costat s' hi asséu un senyor al qual aquell
no coneix, que badalla també.
Lo concurrent li diu:
—¿Sab que aixó es inaguantable? ¡Quina reunió més
fastidiosal!
—No me 'n parli.
—Lo qu' es jo me 'n vaig. ¿Qué surt vosté?
—¡Oh! Jo no 'm puch moure.
—¿Y aixó?
—Soch l' amo de la casa.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Sol-te-ra*.
2. ANAGRAMA.—*Sembla-Balmes*.
3. CONVERSA.—*Jordi*.
4. TRENCA-CLOSCAS.—*San Celoni*.
5. GEROGLÍFICH.—*Quatre asos diferents tenen las cartas*.

Han endavinat totas las solucions los ciutadans M. de
Vaca, Un Corneti, E. García, y Carlos de Aroca; n' han
endavinadas 4, Un de Vallmóra, M. G. y R. T. Diplomá-
tich; 3, F. de Serra; 2, Palitrachs y 1 no més Tou Aro-
gonés y Palili.

XARADA.

Ab son *dos-dos* l' altre dia
á *Tres-hu* al revés marxá
en Pau, per poder passá
dos mesos ab la Maria.
Y va comprá al ser allí
un anell de *tres-girat*
que á la *Tot* ha regalat
com un obsequi molt fi.

SALDONI DE VALLGARCA.

ANAGRAMA.

Total soch ¡oh desventura!
y ab dona tant carcamal,
que fa anar á la criatura
sempre plena de total.

J. M.ª BERNIS.

CONVERSA.

—Ola Pau.
—¿Afont vas Badó?
—A buscar á mon cusí.
—¿Potser es en Serafi?
—No, 'l que are he nomenat jo.

S. DE VALLGARCA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5.—Nom d' home.
4 5 1 2.—Una ciutat.
4 5 1.—Un licor.
1 2.—Una part de la persona.
3.—Una vocal.

A. RUBERT.

GEROGLÍFICH.

× ×
O O O
L
I K K I

JOANET DE BERGA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans J. Badia, Un Corneti, A. Bectoret R., J. Kriskis, Nor-
ma Aruro, F. C. G., J. Vidiella y G., Frascuellillo, Joseph Abril,
F. Badia, Masquefi, Nas Curt, R. de M., P. Virgili y Pepet de la
Rossa: *Lo que 'ns envian aquesta semana no fa per casa*.
Ciutadans Pirli, Un de Vallmóra, E. García, R. T. Diplomátich,
A. Palleja, Peret Pous, M. de Vaca, Tranquil de Reus, Nauj Sodor,
O. U. S., Torero d' hivern, J. Roca, A. Canoa, Adoba-cossis, Un as-
pirant, G. Aill de Saba, Un Campaner, Un Tenorio, Saldoni de Vall-
carca, M. G., C. Banyas, Serapi Guitarra, y Xicot com cal: *Publica-
rem alguna cosa de lo que 'ns envian*.
Ciutada M. G. (Mataró): L' hi agrahim la noticia.—A. García:
Mirarém de complaurel.—J. S. M.: Lo sonet esta millor; pero aixís
y tot no té la facilitat necessaria en aquesta classe de composicions.
—Bruno Durán: Impossibile donar més explicacions: lo que se 'ns
envia s' accepta ó 's retrassa: entrar en més detalls nos pendria un
espay considerable.—M. Baulcells P.: No va prou bé.—B. Casas y U.:
Encare que més facil y correcte que las anteriors, la poesia de
aquesta semana no té prou interés.—A. Rossell: Quina llástima
que lo que 'ns remet siga tant incorrecte!—D. G.: Esta ben dibuixa-
det; pero per insertarlos necessitem cosas que tingan més *miga*.—
J. Baulcells Prat: Los versos estan ben fets; pero teneu més interés.

LOPEZ. Editor.—*Rambla del M.º 20*.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

Ab lo tabaco no més,
n' hi ha prou per enterbolirlo;
donchs ademès embarquéulo
y está llest... se 'ns ne vá pico.